

DET OSVENSKA

I DAGARNA återskallas svenskhetspropagandan i hela landet. Man vill hindra vacklande människor att ge sig osvenska rörelser i våld. Samtidigt tolereras dessa rörelser, trots att det finns en lag om förbud eller upplösning av statsfientliga sammanslutningar. Är detta logik?

Det finns uppenbarligen många slags utländska filialer i Sverige. Inte osannolikt sakna de verksammaste den öppna och fasta organisationens form, som upplösningslagen förutsätter för att ingripande enligt denna skall kunna göras. Så långt allmänheten blivit upplyst hopas emellertid anklagelsematerialet nu mest mot kommunisterna. Två ligor ha fängslats för spionage åt Ryssland mot Sverige, och ett tiotal personer ha ställts inför rätta för delaktighet i den internationella sabotageaffären; med denna har polismakten trots tidigare angivelser besynnerligt nog först på sistone gått till botten. Och ledaren Linderots beteende mot den försynta polisen är nästan lika farsartat som grovt vanhedrande för en folkrepresentant.

Även den Schmitterlövska värvningsaffären är betänkelig. Det ligger givetvis intet anmärkningsvärt i att svenskar anmäla sig att strida på den ena eller andra sidan i storkriget. Men det är oneutralt, omdömeslöst och dålig svensk försvarspropaganda, när en officer ombestyr värvningen och denna avser anställning i »Waffen SS» med dess blandade polis- och försvarsuppgifter. Den enda rationella linjen, att blott tillställa frivilliga till Finland, kunde av regeringen ha fastställts tidigare.

De svenska statsmakternas beredskap mot osvenska rörelser är ingen manhaftighetens eller framsynthetens historia. Man startade med att upplösa den Munckska kåren — otvivelaktigt med vissa på lång sikt sett goda skäl — men man lät den kommunistiska rörelse finnas, mot vilken kåren ville utgöra ett ökat skydd. Man igångsatte 1934 efter nationalsocialismens seger en utredning om statsfientlig verksamhet, men en riksdagsmajoritet, som konsul Wallén ordnade till, avböjde 1936 vidare åtgärder. Man underlät att slå till vintern 1939—1940, trots att Sverige då kunde ha handlat utan något tryck utifrån och utan att misstänkas för utländsk

efterrapning. Först efter Finlands vinterkrig stiftades — kanske blott för skenets skull — en förbudslag; men lagens tillämpning skulle bli mycket illusorisk, ty trots högermotioner och trots några andras stöd medger denna icke diskvalifikation av riksdagsmän, kommunalmän eller statstjänare, som tillhört den upplösta organisationen, såvitt de icke beträdas med brott mot upplösningsförbudet. Så ha de utslagsgivande socialdemokraterna i riksdagen handlat, medan socialdemokraterna i fackföreningarna genom egen förbudslagstiftning satt effektivt stopp för ytterlighetsselement inom sin stat i staten.

Svensk Tidskrift har tidigare hävdad att ingen tolerans borde få finnas mot osvenska riktningar. »Även den demokratiska staten bör ha en nödvärnsrätt mot den, som genom sin offentliga eller underjordiska verksamhet bryta mot den kohesionens lag, som måste vara obeveklig i ett frihetsälskande land», skrevo vi i fjol vintras. Uttalandet har lika stor giltighet i dag. Vad en överväldigande folkmajoritet nu harnas över är inte att det finnes höger- och vänsterradikaler; ytterlighetsmän ha alltid funnits och att kriminalisera extremism är alltid ömtåligt. Indignationen vänder sig mot otillbörliga främmande förbindelser. Det hade varit önskligt att upplösningslagen — utom på revolutionära omstörtningförsök — uttryckligt tagit sikte därpå. Just i den systematiska osvenskheten ligger det ohygieniska, mot vilket staten har rätt att vidta profylaktiska åtgärder. Å andra sidan skulle en upplösningsaktion icke behöva leda till att fängelserna fylldes eller koncentrationsläger upprättades; såvitt intet direkt brottsligt förekommit skulle aktionen inskränka sig till att stäcka partiets fortsatta verksamhet och ovärdigförklara dess koryféer. Och givetvis skulle aktionen rikta sig mot alla sådana organisationer, mot vilka ett klart indicerande bevismaterial samlats.

Det är icke fruktan för de osvenska riktningarnas makt, som nu åter kommit folk att kräva en sanering; i vart fall äro dessa riktningar utan stöd utifrån föga skräckinjagande och tämligen hjälplösa. Även om det därför nu finnas frågor av för landets framtid mera avgörande vikt, kan detta dock inte vara något skäl att uppge kravet på ett handlingskraftigt inskridande. Göres icke detta inskridande, skall ansvaret härför läggas på den regerings- och riksdagsmajoritet, som icke förstår att en verklig svensketspropaganda också fordrar en viljeakt mot det notoriskt osvenska.